

Grootvader keek even naar Terry, voor hij het woord tot Herve richtte.

‘Dat komt omdat de beide magistas ook niet veel wisten. Terry zal u vertellen wat wij weten.’

Hij wees naar Terry die een beetje verlegen opkeek. Ze schraapte haar keel, maar voor ze iets kon zeggen, begon Herve te spreken.

‘Jij bent geen magistas! Je bent een ordinaros. Waarom bekommer jij je om twee dwergen? Kom op, vertel.’

Terry haalde diep adem en begon met vertellen. Eerst wat aarzelend, maar allengs kwam ze in het verhaal.

‘Mijn ouders wonen in een dorp aan zee, aan de rand van de duinen. We hebben een kleine boerderij, maar mijn moeder heeft ook een eetlokaal in het dorp. Dat eetlokaal is een ontmoetingsplaats voor Atlantiërs. Zo heb ik Bili en Korin leren kennen. Zij zochten een woonplek in de eh... ordinaroswereld. Mijn vader vond het goed als zij op de boerderij kwamen wonen. Ze hebben een woning in en onder de schuur gemaakt. In ruil helpen ze met alle karweitjes rond de boerderij, maar een paar dagen geleden zijn ze verdwenen. We hebben gehoord dat ze zijn gekozen om de kristallen van Dwarka Noord en Zuid te bezielen.’

‘Is dat het gevaar waar ze in verkeren? Ze hebben de eer om de kristallen te bezielen? Dom kind. Maar ja, wat kan je verwachten van een ordinaroskind? Het is een grote eer die alleen de oudste en nobelste onder de dwergen toekomt. Niets om je druk over te maken.’

Terry keek verontwaardigd.

‘Maar, dat is het nu juist. Bili en Korin zijn nog jong, en... en Bili is in verwachting. Ik bedoel, ze krijgt jonkies. Over een paar weken al.’

De dwerg keek haar verbaasd aan.

‘Wat zeg je daar? Maar, als ze drachtig is, dan is het haar tijd nog niet. Nog zeker in geen 300 jaar.’

‘Dat zeg ik net. Bili en Korin zijn jong. Zij horen de kristallen niet te bezielen.’

‘Wacht even, wacht even. Hier klopt iets niet. De eersten in lijn om de kristallen te bezielen zijn Derka van de bovengronders en Vorla van de ondergronders. Ik heb gehoord dat Vorla onlangs is overgegaan. De volgende in lijn is dan Berla van de ondergronders en zij is de...’

Ze zagen allemaal hoe de dwerg het plotseling begreep.

‘Zij is de moeder van de regente van Dwarka Noord en de volgende in lijn van de bovengronders is de vader van de koning. Nu begrijp ik het. Maar waarom dan Bili en Korin? Er zijn andere ouderen. Tientallen, er is geen reden om jongeren te eren. Er zijn genoeg ouderen die die eer verdienen en willen.’

Terry haalde diep adem. Nu moest het hoge woord eruit. Ze keek even snel naar Rune. Die knikte haar bemoedigend toe.

‘Bili en Korin zijn gehandvast. Ze houden van elkaar, maar Bili is een bovengronder en Korin een ondergronder. De raad van de oudsten is het er niet mee eens. Daarom wilden ze wonen in de ordinaroswereld. Daarom kwamen ze naar het eetlokaal.’

‘De raad van de oudsten, zeg je? Natuurlijk is die het er niet mee eens. Iets dat anders is, dan hoe het altijd is gegaan? Dat kunnen die eigenwijze, koppige, oude, fruimspuitende dwarsliggers niet aan. Stel je voor, een bovengronder met een ondergronder? Hoe hebben ze dat voor elkaar gekregen? En ze zijn gehandvast, zeg je? Door wie dan? Ik zou geen enkele dwerg weten die dat zou doen.’

Terry aarzelde even.

‘Het schijnt door een magistasrunista te zijn gedaan. Maar in ieder geval zijn ze gehandvast en krijgen ze een worp.’

‘Ze krijgen een worp, maar dan kunnen ze de kristallen niet bezielen. Ze moeten voor de eer bedanken. Dat moet niet al te moeilijk zijn.’

‘Ze hebben al ingestemd met de bezieling. Ze moesten wel. Als ze het niet deden, zouden de jonkies in Istrigh Talamh worden achtergelaten. Nu ze ermee hebben ingestemd, zullen de jonkies goed verzorgd worden.’

‘Goed verzorgd? Ze zullen in een weesplaats gezet worden. Oja, ze zullen voldoende te eten hebben en goed gekleed gaan, maar zonder liefde van een vader en een moeder. Nu begrijp ik het probleem. Laat mij even nadenken.’

De dwerg sloot de ogen en leunde achterover in de stoel. Zo bleef de dwerg lange tijd zitten. Het bleef een tijd stil. Niemand durfde een woord te zeggen, uit angst om de dwerg te storen. Ondanks het gesprek wist Rune nog steeds niet of de dwerg vrouwelijk of mannelijk was. Ook de naam gaf geen aanknopingspunt. Herve kon zowel voor een man als een vrouw een goede naam zijn. Het was nog steeds stil. De dwerg zat nog steeds met dichte ogen, achterover geleund in de stoel. Rune keek naar zijn grootvader die hem geruststellend toeknikte. Hij boog zich naar Rune en fluisterde in zijn oor. ‘Het duurt altijd lang voor een dwerg een besluit neemt. Ze bekijken elk probleem van onder, van boven, van binnen en van buiten, van links en rechts, van voor en van achter. Dat duurt altijd even.’

Grootvader keek naar de anderen. Nog steeds fluisterend wenkte hij ze mee.

‘Laat de legata maar rustig nadenken. Gaan jullie mee. We moeten nog wat klaarmaken voor de vampierkoningin komt.’ Zachtjes stonden ze op en volgden grootvader naar de hal, ook de sprookspreker volgde hen. In de hal keken ze grootvader afwachting aan.

‘Goed, de meisjes gaan naar de kamer met vampiergiften. Dat is de derde kamer aan je linkerhand als je aan het begin van de gang staat. We hebben een geschenk nodig voor een koningin. Doe jullie best om iets moois uit te zoeken. De jongens gaan met mij mee, behalve Zach. Jij gaat naar Berthold. Jullie moeten de vampier naar het huis brengen, maar niet direct. Ik stuur Hubbel, zodra we er klaar voor zijn.’ Aan het gezicht van Zach te zien, wilde hij weigeren, maar haalde toen zijn schouders op.

‘Vooruit dan maar. Het moet er toch een keer van komen. Het is goed. Ik ga naar Berthold en breng de boodschap over. Tot later.’

Hij draaide zich om en liep naar de keuken. Rutger en Rune keken vragend naar grootvader. Wat verwachtte grootvader van hen?

‘Griot, wil jij de dwerg in de gaten houden en ons waarschuwen zodra er weer leven in komt. Ik ga met de jongens de kelderingang vrij maken.’

De sprookspreker knikte en verdween naar de bibliotheek. Grootvader draaide zich om naar de kelderdeur. Beneden angekommen draaide hij naar links, weg van de tombe waar voorheen het lichaampje van Runa was opgebaard. Aan de andere kant van de trap opende grootvader een deur naar een donker vertrek. Met een handbeweging stak hij een paar lampen aan. Nu konden ze zien dat het een ruim vertrek was. Ruim, maar rommelig. Grootvader wees om zich heen.

‘Jullie zien het. Als we hier de vampierkoningin willen ontvangen, moeten we de boel aan kant maken’

‘Kunnen we haar niet gewoon boven ontvangen? In de kleine zitkamer bijvoorbeeld?’

‘Nee Rune. Een vampier voelt zich thuis in donkere ruimtes, weg van plekken waar zonlicht kan komen. Grotten of kelders zijn ideaal. Het zonlicht kan haar niet echt deren, maar prettig vind een vampier het niet. De vampierkoningin is een gast van het huis van den Beukenhorst. We moeten zorgen dat ze zich hier op haar gemak voelt. Het gaat om de eer van ons huis.’

Rutger stroopte zijn mouwen op.

‘Kom op, Rune. De handen uit de mouwen en aanpakken.’

Rune keek hem een beetje spottend aan. Hij hief zijn handen en begon de magiestromen te weven. Lucht en geest. Meer was er niet nodig. Hij schoof met zijn magie wat kisten aan de kant en maakte de middenruimte vrij. Zijn grootvader wees naar de tegenoverliggende muur.

‘Daar zit de deur naar buiten, Rune. Kun je die vrijmaken?’

Rune knikte en richtte zijn aandacht op de rommel tegen de muur. Met een vegende beweging maakte hij de muur vrij. Hij keek met een grijns om naar Rutger.

‘Dit kun je doen met magie. Heel handig bij het opruimen van je kamer. Nog steeds geen spijt?’

Rutger keek hem even verbaasd aan, voor hij in de lach schoot.

‘Nee, Rune. Nog steeds geen spijt. Bovendien, zou jij willen dat Runa nu zonder magie moet leven? Nee, Rune. Zo als het nu is het, het beste.’

Tijdens dit korte gesprekje had grootvader de deur geopend. Achter de deur liep een stenen trap omhoog. Rune liep naar voren en keek omhoog. Hij herkende de omgeving. De trap was niet ver van de keukendeur, verborgen achter wat bosjes. Hij draaide zich om en keek de ruimte door. Die was nu redelijk netjes.

Rutger wenkte hem van de andere kant van de ruimte.

‘Help eens, Rune. Hier staat een tafel en daarachter een paar stoelen. Als we die stofvrij maken en in het midden zetten, ziet het er hier een stuk beter uit.’

Hij schoot toe om Rutger te helpen. Dit keer zonder magie. Het voelde een beetje oneerlijk om nog meer magie te gebruiken waar Rutger bij was. Hij was hem veel te dankbaar voor het opgeven van zijn magie, ten gunste van Runa. Hij had alleen maar willen weten of Rutger echt geen spijt had van het opgeven van zijn magie. Dat zat hem al een hele tijd dwars. Had Rutger echt geen spijt van het opgeven van zijn magie? Dit was de eerste gelegenheid om Rutger even zonder zijn vrienden te spreken en tegelijkertijd magie te kunnen gebruiken. Het ideale moment om het te vragen. Nu wist hij dat Rutger er geen spijt van had en kon hij het loslaten. Hij voelde zich opgelucht.

Ze sleepten met zijn tweeën de tafel naar het midden van de ruimte, waar grootvader een vloerkleed had uitgerold. Met de stoelen erbij en een lamp op de tafel was de ruimte klaar. Zijn grootvader wilde de buitendeur sluiten, maar Rune hield hem tegen.

‘Nog een laatste dingetje, grootvader. Ogenblik.’

Rune concentreerde zich. Lucht, aarde en geest. Een krachtige wind zwiepte door de ruimte, verzamelde al het

stof, vuil en spinrag en met een laatste zwaai van zijn arm vloog alles de deur uit. Ze keken alle drie voldaan in het rond. De vampierkoningin kon komen. Grootvader sloot de buitendeur en ze liepen terug naar de trap en de hal. Daar kwamen ze Hubbel tegen, die zo te zien net terug was van het bezoek aan Rune's pleegouders.

'De boodschap is afgeleverd, master Rune. Het duurde iets langer, want uw pleegouders waren niet thuis. Ik vond uw pleegvader in zijn atelier. Hij zou de boodschap doorgeven en hoopt dat alles goed komt.'

'Goed gedaan, Hubbel. Dank je wel.'

'Sorry dat ik je onderbreek, Rune, maar er moet nog iets gedaan worden. Hubbel, wil jij in de kelderkamer een goede fles wijn en een paar glazen neerzetten. We verwachten straks bezoek van de vampierkoningin.'

Hubbel stond ijverig te knikken. Op dat moment kwam de sprookspreker vanuit de bibliotheek de hal inlopen.

'De dwerg begint tekenen van leven te vertonen. Ik denk dat dat betekent dat hen uitgedacht zijn.'

'Hen? U weet ook niet of het een dwerg of een dwergin is?'

'Nee, natuurlijk niet. Voor zover ik weet, laten dwergen maar zelden aan de buitenwereld blijken of ze mannelijk of vrouwelijk zijn. Die Bili en Korin waar jullie het over hebben, zijn een uitzondering.'

Hij ging weer naar binnen en grootvader en de jongens volgden hem. Herve zat nu weer rechtop in de stoel met een alerte blik.

'Ik ga zo snel mogelijk naar Dwarka Noord. Ik moet een aantal dwergen spreken die mij hopelijk meer kunnen vertellen over wat er gaande is. Ik ga dit tot op de bodem van de diepste grot uitzoeken. Laat het verder maar aan mij over. Kan er iemand een poort naar Lemuria openen?'

'Naar Lemuria of direct naar Dwarka Noord. Het kan alle twee, maar voor u gaat, willen wij u graag een geschenk aan bieden.'

Grootvader wees naar de tafel met geschenken. Nu was Rune nieuwsgierig naar wat de dwerg zou kiezen, misschien konden

ze daaruit afleiden of de legata een dwerg of een dwergin was.

De legata liep langzaam om de tafel heen en bekeek de voorwerpen. Daarna keek de legata naar grootvader.

‘Ik heb nog niets gedaan om een geschenk te verdienen.’

‘Het geschenk is een bewijs van achting, geen beloning.’

‘Met uw welnemen, hou ik het tegoed. Ik wil in geen geval de verdenking op mij laden dat ik dit doe, voor wat voor soort van betaling dan ook.’

‘Laat mij dan een poort openen. Zegt u maar waarheen.’

‘Dan naar Dwarka Noord. Ik wil zo snel mogelijk duidelijkheid krijgen over wat er gaande is.’

Grootvader ging de dwerg voor naar de hal om de poort te openen. Rune kreeg voor het eerst die dag weer een beetje hoop op een goede afloop voor Bili en Korin. Onbewust had hij een gespannen gevoel gehad, dat nu langzaam wegvloeide. Het was alleen jammer dat hij nu nog niet wist of Herve mannelijk of vrouwelijk was, maar misschien was dat ook niet nodig. Niet iedere vraag had een antwoord nodig. Hij hoefde niet alles te weten. Hij hoorde hoe de meisjes de trap afkwamen en was benieuwd wat ze hadden uitgekozen. Wat gaf je een koningin? En dan nog wel een vampierkoningin. Ook Rutger keek afwachtend naar de deur.

Even later kwamen de meisjes binnen, gevolgd door grootvader.

‘Zo, laat nu maar eens zien wat jullie hebben uitgekozen.’

De meisjes liepen naar de tafel en zetten de doos die zij met zijn tweeën droegen op de tafel.

‘We konden niet echt iets geschikt voor een koningin vinden in de vampierkamer. Fijonna zei dat vampiers het meeste houden van dingen die ze missen als vampier. De zonsopkomst en de zonsondergang bijvoorbeeld, maar ook de bloemen die overdag in het zonlicht bloeien. Dus dachten we aan bloemen. Bij het kleine huis staan er een heleboel in de bloei. Die zijn we wezen plukken en toen zijn we naar boven gegaan en heeft Fijonna er een fantasma over gelegd, zodat ze nooit zullen verwelken. Kijk maar. We hopen dat dit een geschenk is dat